

СТЕФАН БОНЕВ

ТРАМВАЯТ

Част 22 от „Разкази за двама“

chitanka.info

В този разказ искам да ви запозная с един мой приятел. Моят най — добър и необикновен приятел. Не вярвам някой друг да има такъв. Това е трамваят с номер 129. Не ми казвайте, че няма такъв трамвай. Има! Но той пътува по своя собствена линия и не се пресича от никоя друга. Обикновено се качвам на него, когато имам много работа и не знам откъде да започна. А това ми се случва твърде често. Впрочем той е много общителен трамвай. Когато се качвам, например, винаги ме пита, дали обичам сладко от боровинки. Когато му отговоря утвърдително, той млъква за момент, за да продължи слд малко с нови въпроси.

Моят трамвай обикновено идва на време, но вчера го чаках дълго. Когато дойде, не ми намигна както обикновено с левия си фар, дори не изскърца. Спря тежко, отвори предната си врата и аз се качих. Очаквах както обикновено да ме запита дали обичам сладко от боровинки, но той упорито мълчеше. бях седнал под един перфоратор за билети и разсеяно гледах през прозореца. Накрая не се стърпях и му казах:

— Знаеш ли, аз вече не обичам сладко от боровинки.

— Така ли — сякаш се събуди той — аз също. Впрочем обичам го, но не мога... Разбираш ли, не мога да ям! Сега съм на електрическа диета. Точно шестотин волта постоянно напрежение, нито повече, нито по — малко. Но ти донеси едно бурканче.

— Но нали...

— Ще опитам! Може би... А какъв вкус има?

— На боровинки.

— Мерси!

И се умълча обиден.

— А къде отиваш днес?

— Където ме заведат релсите. Питай тях!

Стар хитрец. Пределно му е ясно, че не знам нито дума от техния съскащ език. Не се обичаме ние с тях. Когато ги пресичам, винаги ме спъват. Веднъж дори паднах и си разбих носа.

— Перфорирай си билет! — озъби се моят приятел. Можете ли да си представите озъбен трамвай. И двата знаем, че по тази линия контрольори не минават, но не исках да го дразня повече. Той явно имаше някакви проблеми. извадих от джоба си смачкан билет и го продупчих.

— Днес нещо не си във форма. Да не би да ти е ниско напрежението.

— Ами, всичко е наред. Точно шестотин волта — постоянно напрежение. Нищо ми няма. Но всичко това вече ми омръзна. Все тези релси и спирки. Скучно е!

— Но нали аз съм тук!

— Ти ли? Ти си човек. Искам нещо по — друго. Например да отида на море. Но казват, че солената вода била вредна за желязото. Може би ще е по — добре да отида на кино. Аз много обичам да гледам филми.

— Колко пъти си бил на кино?

— Николко. Не са прокарали релси в кината. Искам да гледам любовни филми.

— Любовни? Ти обичал ли си?

— Да, винаги. А мене никога не са ме обичали.

— Недей така, аз те обичам.

— Ти си човек, а това е друго. Слушай, донеси ми един телевизор!

— Не става. Много ти е високо напрежението. Ще изгори.

Някакъв човек се качи на една от спирките, огледа се и като ме забеляза, попита:

— Извинете! Кой номер е този трамвай?

— 129.

— Тези хора не си оправиха транспорта. — възнегодува той — Всеки ден нещо променят.

Човекът стана и тръгна към вратата.

— Ало, ватмана! Бихте ли спрели. Боже, и ватман няма!

Трамваят спря и отвори вратите. Между другото той е един много добросърдечен трамвай. Човекът слезе едно стъпало и се обърна към мен:

— Днес изглежда всички са полудели. Трамвай без ватман. Това на нищо не прилича.

Моят приятел му извести със звън, че трябва да освободи вратата. Човекът слезе мърморейки.

— Омръзнаха ми вече такива. — рече, потегляйки трамваят — Само ми губят времето.

— Ти къде си се разбързал такъв?

— Трябва да мисля, а те ми пречат.

— И аз ли?

— С тебе поне може да се говори. Обичаш ли цветя?

— Защо питаш?

— Веднъж се качи една жена с цял букет. През цялото пътуване им се радваше. Галеше ги и им се усмихваше, а като слезе, ги остави на седалката. Щом като толкова ги харесва, защо се раздели с тях?

— Може би преди това се се разделила с нещо друго — предположих — Или пък ги е оставила за теб!

— Не вярвам, пък и аз не обичам цветя. Представяш ли си, през целия си живот те стоят на едно място, не знаят нищо освен това, което е около тях. А когато ги откъснат, тръгват на път, но вече са мъртви. Какъв е смисълът?

— Не знам, може би се жертват в името на нещо.

Бяхме стигнали до един светофар и чакахме зелено.

— Обичам червения цвят на светофара. И знаеш ли защо? Защото шофьорите го мразят. Все някой трябва да го обича, не е ли така? А жълтия цвят ми е противен. Може би защото и аз съм жълт. Знаеш ли защо трамваите са жълти?

— Защо?

— Защото не са червени.

Стана ми смешно.

— Ти май се смееш!

— А не, така ти се струва! — продължи изповедта си и трамваят — Не ги обичам. Мислят си, че като не ходят по релси, им е позволено всичко. А не си дават сметка, че са по — млади от нас и че са червени, именно защото ние сме жълти.

Вече не издържах и се засмях на глас.

— Смей се, смей се! — рече обидено трамваят и заскърца по някакъв завой.

Остатъкът от пътя премина в мълчание. На последната спирка той спря и въздъхна облекчено:

— Е, аз съм дотук. Чао! И да не забравиш сладкото от боровинки.

После отвори всички врати, пусна ръката си от жицата и... слезе от релсите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.